

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu-IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - **Sędzia SO Andrzej Walenta (spr.)**

Sędziowie - **SO Rafał Sadowski**

- **SO Piotr Szadkowski**

Protokolant - **sekretarz sądowy Mateusz Holc**

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej T. **N. G.**,

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2021 r. sprawy **D. R.**, oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 263 § 2 kk, art. 164 § 1 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 kk, w zw. z art. 11 § 2 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez **obrońcę oskarżonego D. R.** od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 15 września 2020 r., sygn. akt II K 182/19

I. **zmienia** zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a. uchyla punkt „II”,

b. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk, art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie „I” kary 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

c. na podstawie art. 72 § 1 punkt 4 kk zobowiązuje D. R. do wykonywania w okresie próby pracy zarobkowej;

d. na podstawie art. 73 § 1 kk oddaje D. R. w okresie próby pod dozór kuratora;

II. **w pozostałym zakresie** utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

III. **zasądza** od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w T.) na rzecz adwokata M. R. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. R. z urzędu w postępowaniu odwoławczym

IV. **zwalnia** D. R. z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za II instancję, zaś wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 550/20

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 15 września 2020 r. o sygn. akt II K 182/19

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

Granice zaskarżenia

Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

**Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy****Ustalenie faktów**

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzuty zmierzające do wykazania, że sąd meriti błędnie uznał, że czyn oskarżonego wypełniał znamiona przestępstwa z art. 164§1 kk w zw. z art. 163§1 pkt 3 kk, tzn., że oskarżony posiadając wymienione w zarzucie - amunicję, materiały wybuchowe i proch bezdymny stworzył bezpośrednie zagrożenie eksplozji zagrażającej życiu lub zdrowiu wielu osób lub mieniu w wielkich rozmiarach	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Z treści apelacji wynikało, że sąd meriti miał błędnie przyjąć nie tylko, że zachodziło bezpośrednie niebezpieczeństwo eksplozji materiałów wybuchowych, które oskarżony nielegalnie posiadał, ale i bezpodstawnie uznać, że byłaby to eksplozja, która		

stanowiłaby zagrożenie dla życia i zdrowia wielu osób lub mienia w wielkich rozmiarach.

Ani z jednym, ani z drugim twierdzeniem nie sposób było się zgodzić. Wbrew temu, co twierdził skarżący, dokonane co do okoliczności popełnienia czynu ustalenia, oceniane przez pryzmat niekwestionowanej przez obronę opinii biegłego, w pełni uzasadniały sformułowanie takich wniosków.

Kluczowa, w mniemaniu skarżącego, dla oceny prawidłowości ustaleń okoliczność, że na podstawie zgromadzonych dowodów nie sposób było stwierdzić, w jakich konkretnie miejscach w mieszkaniu oskarżony przechowywał poszczególne przedmioty zaliczone przez biegłego do grupy niebezpiecznych z uwagi na zawartość materiału wybuchowego i zapalników i nie można było przesądzić, które konkretnie z nich znajdowały się przy telewizorze, a które przy kuchence gazowej w kuchni, nie powodowała wcale, że przy uwzględnieniu twierdzeń opinii biegłego dowolnym było przyjęcie, że zachodziła groźba eksplozji.

Nawet, jeśli rzeczywiście obok kuchenki gazowej w chwili zatrzymania nie znajdował się niemiecki granat nasadkowy, tylko radziecki granat (...) pozbawiony materiałów wybuchowych, ani żadna sztuka amunicji zaliczona przez biegłego do grupy III, i nie było wiadomo, czy któryś z wyżej wymienionych niemieckich granatów lub pozostałych niebezpiecznych przedmiotów leżał na meblu, na którym ustawiony był odbiornik TV, i tak nie mogło to dyskwalifikować ustaleń wyżej wymienionych kwestii.

Biegły wyraźnie stwierdził wszak, że z uwagi na zawartość ujawnionych materiałów wybuchowych wyżej wymienione przedmioty stwarzały ryzyko eksplozji nie tylko w wypadku podgrzania do wysokiej temperatury, ale również w razie niewłaściwego obchodzenia się z nimi. Z opinii wstępnej, której twierdzenia były spójne z wywodami zawartymi w sporządzonej później opinii pisemnej oraz wydanej opinii ustnej, wynikało bowiem, że źródłem takiego niebezpieczeństwa mogła być nie tylko próba rozkręcenia przedmiotu, czy przypadkowe strącenie go albo uderzenie w niego, ale nawet i próba przeniesienia go w inne miejsce (k. 43 akt).

Ze zgromadzonych dowodów w postaci protokołu przeszukania, dokumentacji fotograficznej, zeznań partnerki oskarżonego i jego wyjaśnień, wynikało natomiast, że niebezpieczne przedmioty były przechowywane przez oskarżonego w mieszkaniu w wielorodzinnym bloku mieszkalnym i bez żadnego zabezpieczenia, w taki sposób, że każdy – czy to osoba zamieszkująca na stałe w mieszkaniu, np. małoletni syn partnerki oskarżonego, czy czasowo w nim przebywająca np. jako gość – miał do nich swobodny dostęp w sytuacji gdy porozkładane były w różnych miejscach (w pokoju, w kuchni). Już sporządzona dokumentacja fotograficzna nie pozostawiała wątpliwości, że I. L., która zmieniwszy wcześniejsze zeznania na rozprawie przekonywała, że niebezpieczne przedmioty należące do oskarżonego ułożone były na półce, nie mówiła prawdy. Wyraźnie wskazywała ona, że pokaźna kolekcja oskarżonego, w skład której wchodziły także niebezpieczne

przedmioty, bezładnie porozkładana była w różnych miejscach w pokoju, nie tylko na półkach, ale m.in. również na podłodze.

Logicznym było zatem, że z uwagi na sposób przechowywania przedmiotów mogło dojść do sytuacji, która była zdolna (np. przypadkowe potrącenie, zrzućenie, upuszczenie na niebezpieczny przedmiot innego przedmiotu, czy celowe podniesienie w celu przełożenia w inne miejsce) wywołać eksplozję.

Już na tej podstawie można było stwierdzić, że posiadanie niebezpiecznych przedmiotów przez oskarżonego wiązało się z ryzykiem eksplozji. Mimo, że zgromadzone dowody rzeczywiście nie dały podstaw do przyjęcia, że miało miejsce takie zdarzenie, że np. ktoś kiedyś strącił jakiś z leżących koło telewizora przedmiotów, jasnym było, że osoby przebywające w mieszkaniu, które oskarżony informował, że nie ma żadnego zagrożenia w kontakcie z żadnym z posiadanych przez niego przedmiotów, a zarówno partnerka oskarżonego, jej syn, jak i ojciec poza samym oskarżonym zamieszkiwali w nim na co dzień i normalnie z niego korzystali, mogły choćby przypadkowo dopuścić się zachowania mogącego wywołać eksplozję. Nawet zatem gdyby pomijając to, że oskarżony przyznał się do tego, że proch wydobył z amunicji i miał przygotowane w pobliżu kuchenki gazowej stanowisko, które mogło (i zważywszy na leżący obok taki przedmiot najpewniej w taki sposób było wykorzystywane) służyć oskarżonemu z uwagi na wyposażenie w narzędzia do amatorskiej rozbiórki militariów, a

także ignorując wskazanie biegłego, że na większości przedmiotów ujawnił ślady ingerencji, przyjąć, że oskarżony nie dokonywał w niekontrolowany sposób („w chałupniczych warunkach”) ingerencji w posiadane przedmioty, nie wyłączałyby to przyjęcia, że zachodziło ryzyko eksplozji, o której mowa w art. 164§1 kk. Świadczył o tym już sam sposób przechowywania posiadanych przez niego niebezpiecznych przedmiotów. Dokonywanie przez oskarżonego, który nie posiadał stosownej wiedzy i nie dysponował specjalistycznym sprzętem, w mieszkaniu, samowolnej ingerencji i podejmowanie prób rozbiórki posiadanych przedmiotów, stanowiłoby jedynie dodatkowy element urealnający to ryzyko.

Chybione było również twierdzenie, że sąd meriti błędnie przyjął, że niebezpieczeństwo eksplozji miało charakter bezpośredni, skoro do tego, aby doszło do wybuchu potrzebny był dodatkowy impuls zewnętrzny, a zgromadzone dowody nie dawały podstaw do przyjęcia, że rzeczywiście miało miejsce jakieś zdarzenie, które mogłoby go stanowić, np. iskra z palnika gazowego w pobliżu materiałów niebezpiecznych, strącenie z półki przedmiotu zawierającego materiały wybuchowe. Z twierdzeń biegłego wynikało wszak, że zachowanie oskarżonego, polegające na umieszczeniu materiałów niebezpiecznych, których eksplozję mógł w gruncie rzeczy wywołać każdy kontakt z nimi (próba przeniesienia, uderzenie w nie, potrącenie itp.), w różnych ogólnodostępnych miejscach w mieszkaniu, z którego na co dzień normalnie korzystało kilka zamieszkujących w nim osób,

które przekonane były, że nie trzeba zachowywać ostrożności, gdyż przedmioty nie stanowią żadnego zagrożenia, spowodowało wytworzenie się takiej sytuacji, w której w każdej chwili mogło dojść do wybuchu. Wyraźnie biegły wskazał, że materiały były w takim stanie i zostały porozmieszczane tak, że realne było to, że w każdej chwili mogły samoczynnie eksplodować, jeśli zajdą sprzyjające ku temu zewnętrzne okoliczności, które w każdej chwili mogły mieć miejsce, a na których zaistnienie oskarżony nie miał żadnego wpływu (np. przypadkowe potrącenie przez kogoś pod jego nieobecność, uderzenie przez spadający przedmiot, niespodziewany pożar w mieszkaniu). Spełniony został zatem stanowiący istotę pojęcia „bezpośredniości” w rozumieniu art. 164 kk warunek, że bez dokonywania żadnej ingerencji przez oskarżonego stan powstały wskutek jego działań mógł przekształcić się w zdarzenie w postaci eksplozji. Nie zdołano wprawdzie stwierdzić by było tak, że w związku z zaistnieniem jakiejś z sytuacji wskazanych przez biegłego jako katalizator wybuchu, jego wystąpienie stało się w jakimś konkretnym momencie nieuchronne, ale jasnym było, że w zaistniałych okolicznościach, biorąc pod uwagę jak przechowywane były niebezpieczne przedmioty, mógł on, choć nie musiał, nastąpić (por. wyrok SN z dnia 25 lutego 1971 r., I KR 225/70, OSNKW 1971, nr 7-8, poz. 110).

Nie można było również zgodzić się ze skarżącym, że sąd meriti błędnie stwierdził, że sformułowane przez biegłego wnioski dawały podstawy do przyjęcia, że ewentualna eksplozja stanowiła zdarzenie, o którym była mowa w art. 163 kk. To,

że z ustnej opinii biegłego wynikało, że w wyniku eksplozji nie doszłoby do zawalenia się budynku i ranne zostać mogłyby wyłącznie osoby przebywające w czasie eksplozji w mieszkaniu oskarżonego, nie oznaczało bynajmniej, że nie było zasadnym zakwalifikowanie takiej eksplozji materiałów wybuchowych, która miałaby miejsce w jednym z mieszkań bloku mieszkalnego wielorodzinnego, jako niebezpiecznego zdarzenia w rozumieniu art. 163 kk. Rozmiar skutków zdarzenia w postaci wybuchu materiałów ujawnionych u oskarżonego zależałby od ilości materiałów wybuchowych, które uległyby detonacji. Mimo, że w świetle twierdzeń biegłego z rozprawy nie ulegało wątpliwości, że eksplozja nie mogłaby doprowadzić do zawalenia się całego budynku, zasadne było stwierdzenie, że spowodowałaby ona zagrożenie powszechne, tj. dla zdrowia lub życia wielu osób lub mienia w wielkich rozmiarach. Nie można było rzeczywiście powiedzieć, by na co dzień w mieszkaniu przebywało „wiele” osób w rozumieniu art. 163 kk, a z twierdzeń biegłego wynikało, że bezpośrednio wskutek wybuchu ucierpiałaby jedynie osoby znajdujące się w „bezpośrednim otoczeniu”, jednakże oczywistym było, że gwałtowne uwolnienie się energii w wyniku wybuchu, z uwagi na miejsce zdarzenia, na pewno skutkowałoby zniszczeniami w mieniu w wielkich rozmiarach. Jak sam skarżący zauważył - w doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że pojęcie to należy wyklądać w odniesieniu do przestrzennych wymiarów mienia. Z twierdzeń biegłego wynikało natomiast, że wskutek wybuchu na pewno zniszczeniu uległoby kompletnie wyposażone i zamieszkiwane

<p>przez cztery osoby mieszkanie oskarżonego, a gdyby np. wskutek pożaru w mieszkaniu oskarżonego doszło do detonacji wszystkich materiałów to „byłoby zagrożenie większych detonacji” (k. 228 akt).</p>		
<p>Wniosek</p>		
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Skarżący zasadnie wskazał, że oskarżony, któremu zaskarżonym wyrokiem wymierzono bezwzględną karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, został zbyt surowo potraktowany.</p> <p>Brak było co prawda podstaw do przyjęcia, że zbyt surowy był wymiar kary. Za przypisany oskarżonemu czyn, który wypełniał znamiona nie tylko występku z art 263 kk, ale i występku sprowadzenia bezpośredniego niebezpieczeństwa zdarzenia z art 163§1 pkt 3 kk, można było wymierzyć karę pozbawienia wolności w granicach od 6 miesięcy do 8 lat. Kara</p>		

w wysokości 8 miesięcy należycie uwzględniała zarówno eksponowane w apelacji okoliczności dotyczące osoby oskarżonego, jak i zupełnie pominięte przez skarżącego okoliczności popełnionego przez niego czynu, który godził nie tylko w porządek publiczny, ale i bezpieczeństwo powszechne. Oskarżony, który posiadał bez zezwolenia różnego rodzaju (amunicja, proch bezdymny i materiały wybuchowe) przedmioty niebezpieczne w sposób grożący ich wybuchem, istotnie naruszył wyżej wymienione dobra. Wspomniane przedmioty zgromadził on wprawdzie w mieszkaniu bloku mieszkalnego jako kolekcjoner i działał w zamiarze ewentualnym będąc przekonany, że nie są one niebezpieczne, nie mogło go to jednak usprawiedliwiać, skoro nie posiadał specjalistycznego wykształcenia i zrezygnował z upewnienia się co do tego, czy może je posiadać i czy nie stanowią one zagrożenia, godząc się tym samym na to, że może wywołać zdarzenie wiążące się z powszechnym zagrożeniem. Zarówno jego zawinienie, jak i społeczną szkodliwość czynu rzeczywiście należało ocenić jako wysokie. Zważywszy na intensywność naruszenia dóbr prawnie chronionych i umyślność działania o orzeczeniu kary w najniższym dopuszczalnym wymiarze, mimo, że oskarżony wcześniej nie miał konfliktów z prawem i nie jawił się jako osoba zdemoralizowana, nie mogło być mowy.

Skarżący trafnie zauważył natomiast, że incydentalny charakter naruszenia prawa, jakiego dopuścił się oskarżony, jego uprzednia niekaralność i

fakt prowadzenia ustabilizowanego trybu życia w pełni uzasadniały przekonanie, że efektywne wykonanie kary pozbawienia wolności nie było konieczne do zapewnienia realizacji wszystkich celów postępowania. Właściwości i warunki osobiste oskarżonego, jego dotychczasowy tryb życia i prezentowana postawa pozwalały - co umknęło uwadze sądu meriti, który nadmiernie skupił się na okolicznościach popełnienia czynu i w gruncie rzeczy odstąpił od zbadania, czy na pewno kara pozbawienia wolności jedynie w formie bezwzględnej zapewni realizację celów postępowania - na sformułowanie pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego i przyjęcie, że samo zakończenie postępowania wydaniem wyroku skazującego jednoznacznie przesądzającego o bezprawności zachowania oskarżonego wystarczające będzie do wdrożenia go do przestrzegania prawa.

Wniosek

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

OKOLICZNOŚCI **PODLEGAJĄCE**
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

4.1.

Zwi ęz le o powodach uwzgl ędnienia okoliczno ści	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcie o sprawstwie i winie oskarżonego.	
Zwi ęz le o powodach utrzymania w mocy	
Skarżący nie miał racji twierdząc, że sąd meriti dowolnie uznał, że czyn oskarżonego wypełnił znamiona nie tylko występku z art 263 kk, ale występku sprowadzenia bezpośredniego zagrożenia wystąpieniem jednego ze zdarzeń określonych w art 163 kk pod postacią eksplozji materiałów wybuchowych. Sąd meriti trafnie ocenił ustalone okoliczności w kontekście opinii biegłego, który dokonał identyfikacji przedmiotów posiadanych przez oskarżonego i ich właściwości. Brak ustalenia, gdzie konkretnie w mieszkaniu znajdowały się poszczególne przedmioty i stwierdzenia, że na pewno miała miejsce jakaś konkretna sytuacja, która w ocenie biegłego mogła wyzwolić eksplozję, nie mógł wcale - wbrew temu, co twierdził skarżący - dyskwalifikować dokonanej przez sąd meriti subsumpcji.	
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Rozstrzygnięcie o konsekwencjach popełnienia czynu - poprzez warunkowe zawieszenia na okres 3 lat próby wymierzonej oskarżonemu kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, oddanie oskarżonego w tym czasie pod dozór kuratora sądowego oraz zobowiązanie go do wykonywania w okresie próby pracy zarobkowej.	
Zwi ęz le o powodach zmiany	

Na uwzględnienie zasługiwał zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu. Zastrzeżeń nie budziło co prawda przyjęcie, że jedynie kara pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy adekwatna będzie do zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu, a także należycie uwzględniać będzie okoliczności łagodzące i obciążające, skarżący trafnie zauważył jednak, że uwadze sądu meriti umknęło, że wystarczające do zapewnienia realizacji celów postępowania będzie orzeczenie tej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Zbagatelizowana przez sąd meriti uprzednia niekaralność oskarżonego - jako świadcząca o tym, że mimo, iż przechowując w mieszkaniu w budynku wielorodzinnego substancje niebezpieczne w sposób stwarzający zagrożenie wybuchem okazał rażące lekceważenie dla porządku prawnego, to nie wykazywał absolutnie nieprzejednanej postawy wobec prawa - w pełni uzasadniała przekonanie, że mimo braku efektywnego wykonania kary nie powróci on na drogę przestępstwa. Z ustalonych okoliczności wynikało, że nie był on osobą zdemoralizowaną, niebezpieczne materiały posiadał w celu kolekcjonerskim, a naruszenie przez niego prawa było wynikiem braku rozsądku. Mając na uwadze, że oskarżony nie negował faktu posiadania materiałów i przyznał się do umieszczenia ich w mieszkaniu, a także jego dotychczasowy tryb życia oraz okoliczność, że z zeznań jego partnerki wynikało, że zaprzestał przynoszenia do domu podobnych przedmiotów (k. 195 akt), w pełni uzasadnione było przekonanie, że zasługiwał on na skorzystanie z dobrodziejstwa środka probacyjnego.

Mając na uwadze powyższe, zmieniając zaskarżony wyrok, sąd odwoławczy uchylił orzeczenie o zaliczeniu okresu zatrzymania na poczet kary zawarte w pkt II wyroku i - na podstawie art 69§1 i §2 kk oraz art 70§1 kk - warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego w pkt I wyroku kary 8 miesięcy pozbawienia wolności na okres 3 lat próby.

W ocenie sądu odwoławczego, w świetle okoliczności popełnienia czynu świadczących o tym, że oskarżony intensywnie i umyślnie naruszył dobra chronione prawem przez pewien czas przynosząc do mieszkania materiały bez weryfikacji bezpieczeństwa i gromadząc ostatecznie kolekcję zawierającą różnego rodzaju materiały niebezpieczne w postaci zarówno amunicji, materiałów wybuchowych i granatów nasadkowych,

których detonacja mogła spowodować eksplozję stanowiącą zagrożenia dla życia lub zdrowia wielu osób lub mienia w wielkich rozmiarach, dla weryfikacji trafności pozytywnej prognozy sformułowanej wobec oskarżonego konieczne było ustalenie okresu próby w maksymalnej 3-letniej długości.

W celu zapewnienia kontroli nad prawidłowym przebiegiem próby sąd odwoławczy oddał oskarżonego w tym czasie, na podstawie art 73§1 kk, pod dozór kuratora sądowego.

W celu wzmocnienia wychowawczego oddziaływania wyroku i utrwalenia właściwej postawy oskarżonego, który według słów partnerki skoncentrował się na pracy i zaprzestał przynoszenia do mieszkania niebezpiecznych przedmiotów, czyniąc zadość obowiązkowi wynikającemu z art 72§1 kk, na podstawie art 72§1 pkt 4 kk, sąd odwoławczy zobowiązał oskarżonego do wykonywania w okresie próby pracy zarobkowej.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, dlatego też po dokonaniu opisanych wyżej zmian w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV	Na podstawie art. 624§1 kpk w zw. z art. 634 kpk sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa. Przemawiała za tym sytuacja materialna oskarżonego, który osiągał z pracy zarobkowej dochody rzędu 1900zł, a miał na utrzymaniu córkę oraz bezrobotną konkubinę.
III	O kosztach zastępstwa procesowego oskarżonego w postępowaniu odwoławczym orzeczono w oparciu o przepis §17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej

pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu
(Dz. U. z dnia 18 października 2016 r.).

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	- obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	- rozstrzygnięcie o winie i karze orzeczonej wobec oskarżonego D. R. – wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 15 września 2020r., sygn. akt IIK 182/19,		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana